

stillet, hvad enten det ene eller det andet af dem vedtages. Hvad nu angaaer Valget imellem disse to Ændringsforslag, da finder jeg det tvivlsomt, hvilket af dem der maatte være det fordeeligste for Rector Rosenbahl, og det fordeeligste vilde jeg vælge, thi det er nærmest hans Lary, jeg ved denne Leilighed maa see paa. Jeg siger, det er tvivlsomt, hvilket af dem der er fordeeligst for ham, idet dette berøer paa Tilfældigheder, der ikke lade sig beregne; skulde Rector Rosenbahls Levetid blive lang, saa vil det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 5te Valgfreds (Frolund) har stillet, blive det fordeeligste for ham; i modsat Fald, hvis han skulde døe kortere Tid efter hans Entledigelse, vil han være bedre tjent med det Forslag, som 2 andre ærede Rigsdagsmænd have stillet. Naar jeg imidlertid troer at maatte erklære mig for det sidste nævnte Forslag, hvorved Rector Rosenbahl sættes paa Wartpenge, i Genhold til Loven af 5te Januar 1851, saa stæer det af et dobbelt Hensyn. For det Første er det mig bekendt, at han har en Gjæld at afdrage, hvilket Afdrag vil falde i den første Tid efter hans Entledigelse, og det er ham derfor af Vigtighed, at han i den første Tid efter Entledigelsen har en større Indtægt end den, han senere kunde gjøre Regning paa, ligesom det ogsaa er mig bekendt, at flere af hans Børn endnu trænge til hans Understøttelse; men denne Understøttelse vil vel ogsaa formindskes med Aarene. Den anden Grund, af hvilken jeg maa erklære mig for det af de to ærede Rigsdagsmænd stillede Ændringsforslag, er mere formel; det er den, som nærmere er udviklet af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther). Som det ærede Thing bekendt, bestemmer Pensionsloven, at den Embedsmand, hvis Embede inddrages, sættes paa Wartpenge, som han nyder i 5 Aar, efter hvilken Tid han overgaaer til at erholde Pension. Nu har en saadan Inddragelse som den, denne Lovbestemmelse omtaler, vel ikke egentlig fundet Sted her, men man kunde dog vel sige, at der har fundet et Slags Inddragelse Sted. Ved Bekjendtgjørelsen af 13de Mai 1850 har nemlig Underviisningen i de lærde

gjøres langt større Krav til Lærerne i de lærde Skoler, og navnlig til sammes Rectorer, end hidtil. Man kunde altsaa vel sige, at Rector-embederne, saaledes som de vare forinden denne Bekjendtgjørelse, ere inddragne og gaaede over til at blive Embeder af en anden Natur. Jeg erkjender imidlertid, som sagt, at det kun er et Slags Inddragelse, og ikke nogen aldeles bindende Løvanalogie. Havde det været Tilfældet, saa havde jeg naturligvis i Genhold til Loven kunnet lade Rector Rosenbahl afgaae paa Wartpenge, og da vilde det ikke have været nødvendigt for mig at henvende mig til Thinget med dette Lovforslag. Af disse Grunde tillader jeg mig at anbefale det ærede Thing at antage i alt Fald det af de to ærede Rigsdagsmænd stillede Ændringsforslag. Iøvrigt skal jeg endnu tillade mig den Bemærkning, at, hvis dette Ændringsforslag vedtages, vil det være nødvendigt, at Lovens Titel undergaaer en Forandring, hvorom der jo imidlertid til 3die Behandling kan fremkomme Forslag.

Frolund: Det er blot et Par ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Med Hensyn til hvad der blev ytret af den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksbævt (Madvig), skal jeg nemlig henlede det høitærede Things Opmærksomhed paa, at jeg ingenlunde har sigtet Inspecteuren for Forsømmelse. Han har jo oplyst, at han havde et andet Embede at passe. Det er nu vistnok slem, at, naar man skal passe to Ting paa eengang, at saa den ene kommer til at lide derunder, men jeg kan nok indsee, at det i saa Fald kan blive muligt, at foretrække det One for det Andet. Det er iøvrigt den ærede Rigsdagsmand selv, som har oplyst dette. Jeg har ikke bragt dette paa Bane. Jeg har blot anført det som et historisk Factum, at det forholder sig saa. Den anden Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand opstillede om Embedsstanden, bekjender jeg mig rigtignok slet ikke til, og jeg kan heller ikke vide, hvorfra han har den Overbeviisning, at selv Kongen, dengang Rector Rosenbahl blev ansat, var aldeles overtydet om, at denne Sidste havde samme Ret til Pension som de andre ærede Rectorer. (Bregen Dahl: Det var almindelig Vedtægt!) Ja, det er muligt,